

Solia 1888? Cam vetust pentru generația Hi5 a secolului 21

Duminică, 3 mai 2009 – Gili Cârstea

Page | 1

Așa par să gândească unii dintre frații noștri, când aud insistențele noastre că solia 1888 este astăzi *adevăr prezent* mai mult ca niciodată. Într-o epocă în care informația este perimată aproape simultan cu publicarea ei, ce importanță ar putea avea un eveniment obscur petrecut acum 120 de ani, la una dintre sesiunile Conferinței Generale?

Este evident pentru toată lumea: Ne poticnim serios de solia 1888. Cum se explică faptul că alte solii și evenimente ale istoriei sacre nu ni se par perimate?

De ce oare iubim și studiem sânguincios, sabbat de sabbat, solia 31? De ce noi o considerăm salvatoare, deși poporul acelei epoci a respins-o, a batjocorit și omorât pe solii lui Dumnezeu și a falsificat istoria astfel ca urmașii lor să nu înțeleagă semnificațiile acelor evenimente tragice?

Noi studiem și iubim solia 31 deoarece *alții* au respins-o. Noi o primim, recunoscând că Dumnezeu a trimis acea solie, că mesagerii au fost autentici, că au avut acreditare divină, și că scrierile lor au fost inspirate de Dumnezeu.

Cu soliile respinse de alții nu avem, se pare, nicio problemă. Vedem perfect problemele lor, evaluăm corect importanța soliei trimisă lor, pe care o considerăm vitală și obligatorie acum, în secolul generației Hi5. Nu ni se pare deloc vetustă solia 31, după felul în care o studiem, o publicăm și o predicăm. Pentru solia 31 avem alifie pentru ochi și suntem plini de râvnă în acceptarea ei. Suntem gata să o ducem până la marginile lumii, indiferent de costuri sau consecințe.

Când este vorba însă de soliile trimise nouă personal, ca popor, demonstrăm același bigotism ca toate generațiile trecute ale poporului lui Dumnezeu. Nu numai că urâm și respingem categoric lumina trimisă nouă, dar procedăm exact la fel ca ei în persecutarea mesagerilor prin care vine ea. Ca și atunci, istoria oficială distorsionează puternic faptele perioadei 1888, astfel ca evenimentul să pară unul șters, vetust, nesemnificativ, o simplă altercație teologică, un „conflict de personalitate” între teologii bisericii din acea vreme. Simple patimi omenești, stârnite de subiecte teologice imaginare.

Nu este de mirare că anumiți pastori, partizani ai istoriei oficiale despre 1888, ne acuză că scormonim prin gunoaie, în căutare de senzațional. Ca și înaintașii dumnealor, ei ar dori ca peste solia 1888 să fie turnată o manta de beton armat, precum la centrala atomică de la Cernobâl.

Beton armat nu au reușit să toarne, dar gunoi și moloz au aruncat cu tonele peste istoria și solia 1888. Fără folos, deoarece Dumnezeu a avut în fiecare generație prieteni bravi, precum frații Wieland și Short, care au auzit chemarea divină și au urmat-o fără teamă de consecințe:

„Dumnezeu va da lumină adițională, iar vechile adevăruri vor fi recuperate și așezate în cadrul adevărului; și oriunde vor merge lucrătorii, vor triumfa. Ca ambasadori ai lui Hristos, ei trebuie să cerceteze Scripturile spre a descoperi adevărurile care au fost *ascunse sub gunoiul erorilor*. Și fiecare rază de lumină primită trebuie comunicată altora. Un singur interes va predomina, un singur subiect le va înghiți pe toate celelalte – Domnul, neprihănirea noastră” (RH 23 dec 1890).

Acest pasaj inspirat onorează și acreditează pe căutătorii prin „gunoaie,” le oferă legitimitatea pe care biserica nu le-o recunoaște, și le trasează misiunea fără nicio ezitare.

Pasajul nu spune cine sunt persoanele care au grămădit gunoi peste razele de lumină care încă nu au ajuns la acest popor. Dar nu este greu de

aflat, observând râvna cu care unii dintre pastorii noștri ne onorează cu titlul de „căutători prin gunoaie.” Este de înțeles tulburarea și mânia lor. Nu este deloc confortabil să vină un neica nimeni de la salubritate și să-ți spună că ai aruncat gunoaie în capul Celui care trebuie să devină singurul subiect care va predomina în biserică, și care le va spulbera pe toate celelalte.

Dacă „Domnul neprihănirea noastră” este singurul subiect care le va înghiți pe toate celelalte, atunci solia 1888 nu poate fi vetustă pentru generația H15, iar noi ne aflăm sub obligația de a comunica „fiecare rază de lumină primită.” Prin orice metode, cu orice risc, fără teama de consecințe.